Medlemstidning 65 för Bokklubben Bra Böcker

BRA BÖCKER

Vilket lysande sällskap:

EN STJÄRNA DEBUTERAR

sidan 4

EN ÄVENTYRARE berättar sidan 14

EN PROFESSOR går med håven sidan 18

I NÄSTA BOKPAKET 66

Paketet kommer på posten men om du – när du läst medlemstidningen – vill hoppa över det här paketet så meddela oss per brev eller telefon inom de närmaste dagarna.

Signe Hassos debutroman
Rolf Blombergs äventyrs-berättelser
En ny lexikondel

63:50 *Inklusive moms, porto och medlemstidningen. I Finland 63,50 Mk.*

Momo av Signe Hasso

Tidigt 30-tal på Söder i Stockholm. Lilla föräldralösa Cecilia växer upp hos sin moster – "Momo" – i en tillvaro som präglas av knapphet och Momos skräck för "synden".

Cecilia mognar, hon möter sin första kärlek: en ung blyg student. Men en midsommarafton våldtas hon brutalt och blir med barn. Hennes förtvivlan är bottenlös . . .

Realistiskt och ömsint har Signe Hasso fångat miljön på den tidens fattiga Södermalm: hyreskasernernas mörka gator med mjölkbodar, sybehörsaffärer och slamrande spårvagnar. Varsamt visar hon Cecilias vilsna vacklan mellan skräcken för synden och de känslor som väknar inom henne; och porträttet av Momo – Momo som på slutet kommer med den stora överraskningen – är en psykologisk triumf.

Format: 127x200 Sidantal: 208

Läs mer om boken på sidan 4

En ny lexikondel

Läs om en av de lärde bakom vårt lexikon på sidan 18

Tropisk utsikt av Rolf Blomberg

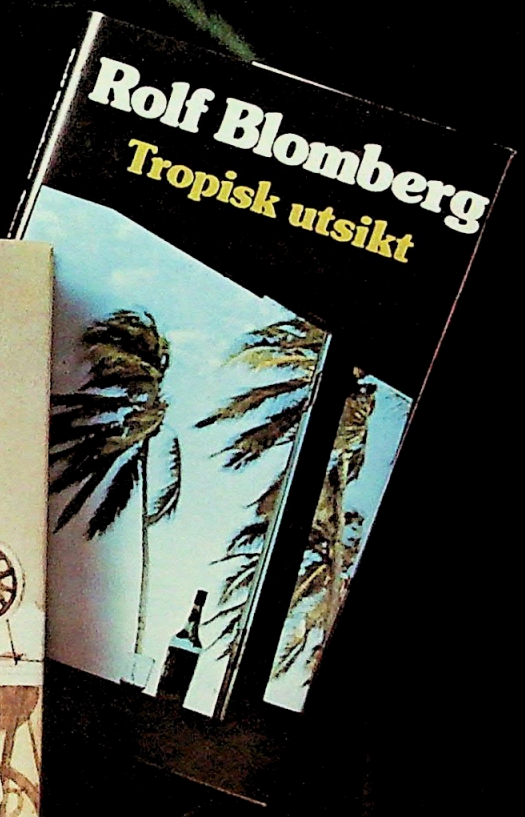
Rolf Blomberg är inte bara forskningsresande, han är också styv berättare. I sin nya bok har han samlat både allvarliga och komiska episoder ur sitt irrande liv. Han berättar om äventyr i hemlandet och i Sydamerika, om resor i Indonesien och i Europa. Han har mött människor av alla de slag, äventyrare som inte drar sig för en drastisk skepparhistoria och andra som är välbekanta namn för läsaren som Eric Lundqvist, Ariane Wahlgren, Moa Martinson och Yasar Kemal.

Till höjdpunkterna hör historierna om juntan som ville göra revolution på Galapagos och om hur författaren och Lars Widding försökte sig som skattsökare i Sverige . . .

Format: 127x200 Sidantal: 180

Läs mer om boken på sidan 14

DET FINNS ÄVEN

Han har lärt sig receptet
på hur man krymper ett människohuvud . . .
Han har med nöd och näppe
klarat sig från en eldig fransyska
som hade för vana att mata sina krokodiler
med de älskare hon tröttnat på . . .

Han har konspirerat för att starta en revolution (som kom av sig) . . .

Han har varit på skattjakt med självaste Resare-Benkt (död på 1600-talet) . . .

Han har träffat mannen som ”sålde” Orientexpressen för 20 000 kronor . . .

Han har suttit på en skorpion stor som en kräfta . . . Nu sitter han på sin tropiska veranda i Ecuador och berättar som bara få kan – det lyser om honom och det lyser i kvällsmörkret här hemma för oss som tar del av allt han samlat i ”Tropisk utsikt”.

Inte som i aulan

”En Upptäcktsresande berättar” – ”En Jorden-runt-farare berättar” – för många av oss betyder de orden minnet av flimrande skioptikonbilder av suddiga djungler, infödingar med träbit i näsan och kvinnor som mal mjöl med kula till ljudet av en knastertorr berättarröst.

Sämre kan bilden av en Berättare inte stämma när det gäller Rolf Blomberg – visserligen har han varit med sen många av oss var små, men aldrig har han berättat med pekpinne och magister-röst.

Istället sprakar det av vitalitet kring hans historier – de är färgstarka, frodiga, fantasifulla och äntligen upplever man det där att ”lyssna trollbunden”.

Kanske är det hans lysande berättarförmåga: att finna den träffande formuleringen, den rätta poängen – kanske är det rikedomen på äventyrligheter ur ett händelsemättat liv att ösa ur – kanske är det främst känslorikedomen bakom, som gör honom så unik.

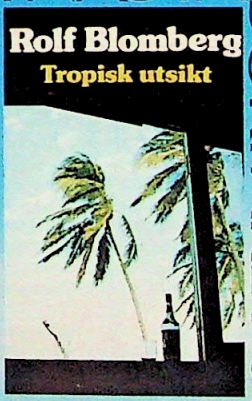
En givare

Han väjer inte för det bisarra, det drastiska, det känslosamma. Han sorterar inte bort utan ger av fullt hjärta. I ”Tropisk utsikt” möter man honom som en magnifik berättare och lysande humorist, men också som en vän i nöden, en kompis i olyckan, en medmänniska.

Skrönor kan han dra – men om medlidande och värme kan han också berätta. Om fjärran äventyr kan han berätta, men mer om det som är oss nära – livets frågetecken, livets villkor.

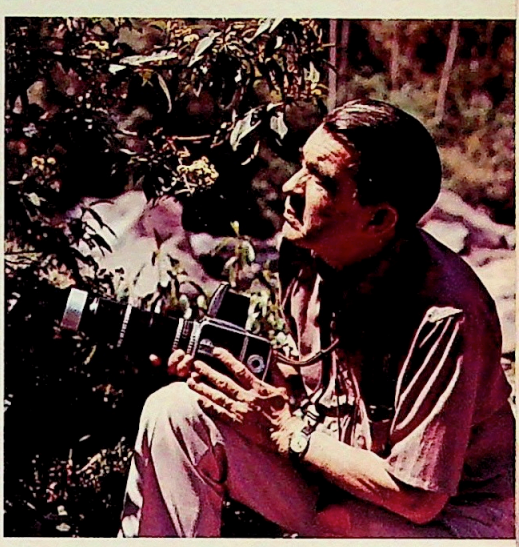
Han känner igen orättvisorna och falskheten, ädelmodet och godheten i vilken form och på vilken plats på jorden han än möter dem.

NÄSTA BOKPAKET 66

TROPISK UTSIKT
av Rolf Blomberg

TYRARE!

Rolf Blomberg

Föddes: 1912. I skogarna kring hemmet i Stocksund påbörjade han sina samlingar: Larver, ormar, möss, skalbaggar, grodor bars hem – mor var en tapper människa.

Drömde: Redan som pojke om att bli upptäcktsresande. – Men upptäcktsresande blev jag aldrig. Allt är ju redan upptäckt på jorden. Men forskningsresande blev jag. Även om kartan inte längre har några vita fläckar så finns det oändligt mycket att forska vidare i, antingen det gäller människor, djur eller natur.

Tonåring: Gav sig ut på första äventyret – sommarlov som jungman. Inte blev det äventyr men väl goda lärdomar i att diska, bädda kojer, tömma pottor och klara sjösjukan.

Genomgått: Prövningar i dek- och kyrkomålning; i Svenska Flottan; i reklam- och veckopress; på handelsinstitut.

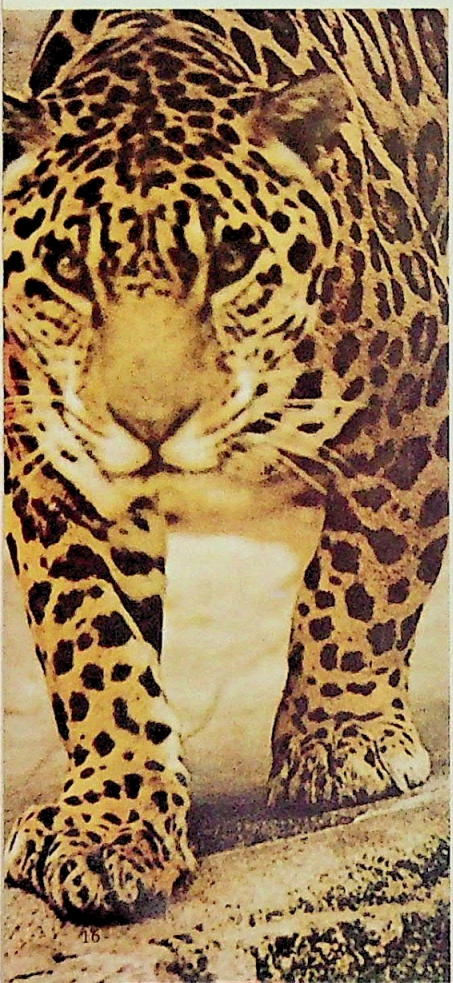
1934: Äntligen blev första långresan av! Till målet för drömmarna: Sydamerika. Sen dess får vi bara se honom på besök. Drömmarna motsvarade alla förväntningarna. Kors och tvärs har han rest sedan dess, men Sydamerika är hans plats på jorden – Ecuador har varit hans hemland i många år.

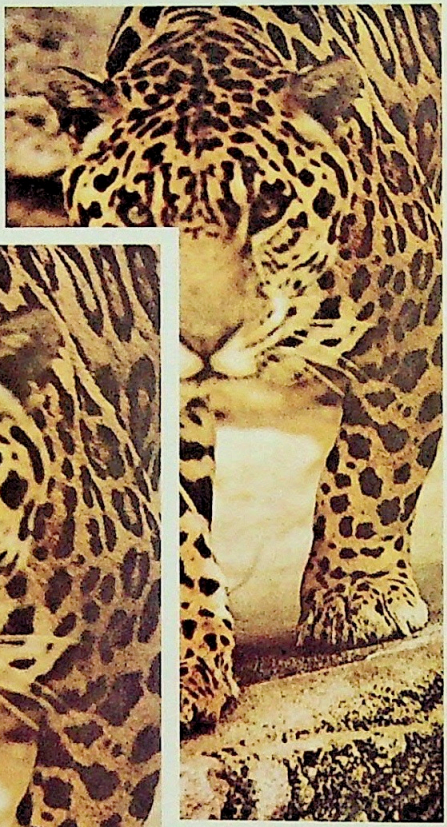
Har gett oss: Bland annat filmerna "Anaconda" och "Jangada", böckerna "Vildar" 1949, "Guld att hämta" 1955, "Rio Amazonas" 1966, "Träd" tillsammans med Artur Lundkvist 1973 och ett stort antal dokumentärfilmer för TV

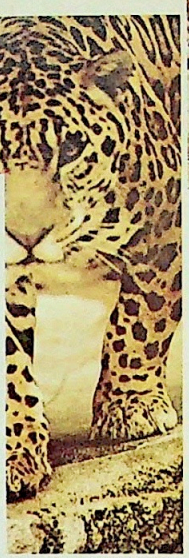
vänd

ROLF, APAN & JAGUAREN

Vem författaren till den här spännande historien är och hur det går får du veta i ett härligt färgstarkt vänporträtt i Rolf Blombergs ”Tropisk utsikt”.

Den lilla apungen skriker över sig given. Men mellan honom och mig lurar jaguaren . . . Vi är prisgivna båda

(Bilden ur ”Ge dem livet”.)

Laban, vrålapungen vi har med oss här i djungeln, har blivit så mänsklig nu att han till och med tycks gå i sömnen. På annat sätt kan jag inte förklara att han väckte mig med sitt ängsliga skrik. Skrik som inte kom från hans lilla hängmatta, där han brukade sova, utan kom utifrån djungeln. Kanske femtio meter från vårt läger.

Något vilddjur måste ha tagit honom och släpar nu bort honom, var min första tanke. Men hans skrik var inte så skräckfyllt som det då borde ha varit, så han måtte väl bara ha gett sig iväg och kommit vilse. Jag fick tag på min ficklampa och pistol och gav mig ut för att se vad som var fatt.

Jag kunde förstås ha väckt någon av indianerna vi hade med oss och bett honom ta reda på Laban. Men jag var inte säker på att han skulle vara så vänlig mot vår lille krabat, och förresten betraktade jag Laban nästan som min son. Så det föll sig bara naturligt att jag själv skulle ta reda på honom.

Jag hade bara ett par pyjamasbyxor på mig, och moskiterna kastade sig över min nakna överkropp som också fick blödande revor så snart jag trängde mig in i de taggiga snåren åt det håll varifrån jag hörde Labans skrik. På fötterna hade jag endast tofflor som jag hade all möda att få med mig. Tofflor i djungeln – det varnar jag för! Marken var gyttjig och våt.

Jag lyser och lyser med min lampa i hopp om att se en skymt av Laban. Det

är svårt att alls se någonting i denna täta vegetation och i de skarpa slagskuggor som ljuskäglan kastar. Man ser bara ett virrvarr av vattendrypande grönska, av lianer, stammar och en massa skepnader som man inte begriper vad det kan vara. Att upptäcka en liten apa i allt det där är inte så gott. Jag vet inte heller om Laban sitter på marken eller har klättrat upp i ett träd. Men nog låter det som om han ändå höll sig på marken.

Apors ögon liksom människoögon reflekterar inte skenet från en sån här lampa. Hade bara Laban varit vilket annat djur som helst, hade det varit lättare att hitta honom. Då hade hans ögon lyst som två ljuspunkter i ficklampsskenet . . .

Men där! Där lyser det ju! Jag ser hur det blixtrar till framför mig i ett snår. Helt hastigt bara. Det kan då inte vara Laban. Jag lyser och lyser efter det där som blinkade till. Nu ser jag det igen. Det måste vara ett stort öga. Det lyser grönt. Nu . . . nu! Det är två ögon, två jättelika ögon! Gröna ögon. *El tigre!* Måste vara *el tigre*, jaguaren. Inget annat djur här har sådana ögon.

Jag blir stående stilla, knäsvag. Ögonen försvinner. Laban skriker igen. Ömkligt och övergivet men inte i skräck. Det är då omöjligt att jaguaren redan tagit honom.

Vad kan jag göra . . .? Ropa på hjälp? Be någon komma med ett gevär? Men kanske jaguaren kastar sig över mig så snart jag ger ett ljud ifrån mig . . . Ska jag smyga mig tillbaka och själv hämta ett gevär? Då tar väl jaguaren Laban innan jag hinner tillbaka. Vad tusan ska jag göra . . .?

Medan jag fortsätter att sökande lysa med ficklampan tar jag ett par försiktiga steg framåt, får friare sikt, ser kanske tjugo meter framför mig. Blir stående, stel av fasa för den syn som möter mitt öga.

Där sitter Laban på så där femton meters avstånd. Hopkrupen på marken, med en liten vit trasa om halsen. Han håller i trasan med de små händerna och liksom försöker torka sig i det våta ansiktet allt medan han ylar och småskriker. Mellan Laban och mig ligger jaguaren, färdig till språng.

Det är ett otroligt grant djur, skrämmande genom sin urkraft. Jaguaren har ögonen oavbrutet fästade på Laban. Nyss hade han tydligen vänt som hastigast på huvudet, störd av min lampa. Det var då jag sett hans ögon lysa till. Nu bryr han sig inte om lampskenet längre, tycks det. Vet kanske inte vad det betyder för något.

Men Laban reagerar ögonblickligen då han kommer in i ljuskäglan. Den stackarn kan ju inte se något i mörkret. Ändå mindre än en människa. Det är mig ett under hur han tagit sig hit från lägret. Men han måste väl ha gått i sömnen. Nu kan han tydligen se att röra sig i ljusskenet och tar ett par små skutt åt mitt håll. Då reser sig jaguaren upp. Får se eller känner lukten av Laban. Och Laban den stackarn ger till ett skärande vilt skrik och kastar sig handlöst tillbaka igen. Tumlar runt på marken och snubblar vidare några meter. Jaguaren tycks förvånad över den oväntade manövern. Han tar långsamt ett par steg efter Laban men blir åter stående. Färdig till språng, så vitt jag begriper.

Jag märker hur våldsamt pistolen darrar i handen på mig. Pistolen jag håller riktad mot jaguaren. Jag tittar med förfäran på den skakande pistolen. Vad betyder den som vapen betraktat! På sin höjd kan jag kanske reta jaguaren med den. Skulle ett sådant under ske, att jag verkligen mot förmodan kunde träffa honom i huvudet, fanns det kanske en liten chans att skada honom livsfarligt. Men endast en minimal chans. Jag kan nämligen inte heller lita på ammunitionen. Den har blivit fuktskadad för länge sen.

Laban skriker vilt och hjärtskärande igen. Jaguaren tycks bli nervös. Han vänder på huvudet ett par gånger så att jag ser hans ögon blixtra till som väldiga billampor. Själv står jag där bara som förlamad. Kan inte förmå mig att överge Laban, kan inte förmå mig att göra någonting . . .

Återigen vänder sig jaguaren åt mitt håll. Han tycks ha blivit medveten om min närvaro nu. Kanske börjar han välja mellan mig och Laban. Om han kommer mot mig vad ska jag göra?

Tankarna flyger som korsande blixtar genom skallen på mig. Springa . . . springa innan det är för sent? Sticka fram pistolen när jaguaren ska ta mig, sticka den i gapet på honom och bränna av? Bara börja skjuta? Skjuta vilt, så länge ammunitionen räcker . . .

Laban skriker och skriker. Ja – skrik bara du Laban. Till slut hör dom dej väl i lägret. Hör, och kanske förstår.

Jaguaren blir nervösare och nervösare. Flyttar på tassarna när han nu igen vänder sig mot mig.

Allt detta tar bara sekunder. Men sekunder som är långa som evigheter. Evigheter av intensiv tankeverksamhet.

Ska detta bli slutet på min filmexpedition, far det nu genom huvu't på mig. Ett värdigt slut kanske men – fy fan! Jag ser jaguarens tänder nu. Han flyttar sig några meter åt mitt håll. Dock utan att definitivt ha vänt sig mot mig. Jag tänker på alla mina oförsörjda barn. På mina föräldrar. På så oerhört mycket man hinner tänka på. På så många. Plötsligt stannar tanken för en negerflicka. En svart jänta jag mötte på en restaurang i Guayaquil. Bara mötte en enda gång. Jag ser henne nu knivskarpt för mig. Hennes förtvivlat slätkammade pomaderade hår. Brösten som står ut som spjut under den tunna blusen. Och ögonen! Ja – blicken var det! Det var den som måste ha gjort att jag inte glömt henne, att jag ser henne så tydligt nu. Nej, det var inget mera mellan oss, inget s.k. förhållande. Inte en enda liten natt. Bara den där blicken. Va fan ville hon med den? Varför kan jag plötsligt inte se någonting annat mellan mig och jaguaren än den där svarta jäntan med de där ögonen? Åja – jag kanske vet. Vet om jag vill. Om jag har tid att tänka. Men det har jag inte nu. Nu kommer han visst, jaguaren. Ska jag ta bort lampan som jag står och lyser så envetet med? Men då kastar han sig väl genast över Laban! Det är lampan som räddat Laban hittills. Den har irriterat jaguaren. Tar jag bort lampan, utlämnar jag Laban. Det kan jag inte göra. Han är ju nästan min son.

Vildare, vildare skriker han, med allt mer skräck i stämman. Jag kan inte överge Laban och inte kan jag få den där svarta flickans bild ur tankarna. Ändå vet jag inte ens vad hon heter. Varför finns bara hon och Laban just nu? Är detta sekunderna före slutet? Arbetar hjärnan på det här viset då?

Plötsligt får tankarna en knuff ur de där banorna. En jättelik padda hoppar oväntat in i den nu darrande ljuskäglan från min lampa. Det här börjar bli rent makabert. Som ett drömspel. Det är ju min padda som kommer där. Den padda som jag upptäckt, som givits mitt namn. Vet hon månne att hon heter Bufo blombergi? Sen bara något år tillbaka. Varför ska hon visa sig just nu? Är det också ett tecken på att det nu är slut?

Jag märker att jag skakar i hela kroppen nu. Skakar så det rasslar i bladen som rör mot min nakna hud. Jaguaren måste höra det. Höra prasslet. Nu vänder han sig mot mig igen, vänder sig helt om. Hukar sig till språng. Nu kommer det! Slutet. Pistolen, pistolen! Inte trycka av förrän han har gapet över mig! Att fly nu vore att dö . . .

(Du kan läsa upplösningen på sidan 156 i "Tropisk utsikt"!) ■